

og hvis man sådan lige kommer viftende med en hovsadsagsorden, efter at gruppemødet er færdigt, skal det altså være en utrolig god dagsorden, før man får positiv respons.

Jeg vil sige, at i enhver debat er jeg sådan set rent personlig meget enig med det, som hr. Jan Køpke Christensen siger her, men en dagsorden kræver altså debatten i gruppen og en grundig analyse. Denne grundige analyse har jeg ikke mulighed for at få tid til nu her, og derfor har jeg efter aftale med en anden væsentlig person i mit parti nu besluttet at sige, at vi har sympati for den, men vi stemmer nej; og hermed har jeg altså motiveret hvorfor.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Jeg kunne næsten have lyst til at spørge Venstre, hvorfor mon det hedder en motiveret dagsorden, men det skal jeg undlade at gøre.

Mit spørgsmål går til fru Henriette Kjær. Fru Henriette Kjær sagde, at hun havde samme argument imod Enhedslistens dagsorden, som Venstre havde, og så er jeg nødt til at stille spørgsmålet: Jamen er det så, fordi Det Konservative Folkeparti på grund af deres forhandlinger omkring finansloven har bundet sig til et eller andet fast oplæg, som gør, at de simpelt hen er ude af stand til at komme med en dagsorden selv eller forholde sig konkret til vores dagsorden fra Enhedslisten eller til Fremskridtspartiets dagsorden? Er det i virkeligheden det, der er den dybe årsag, nemlig at man simpelt hen har låst sig selv fast i de dér forhandlinger og derfor har pantsat sine holdninger indtil videre derovre? Det er da interessant.

(Kort bemærkning).

Jan Køpke Christensen (FP):

Jeg takker for, at hr. Jørgen Winther har givet sig i lag med at finde ud af, hvordan Venstres gruppe skulle forholde sig til Fremskridtspartiets dagsorden, og nu venter jeg så spændt på at se, hvordan Det Konservative Folkeparti, når de har sonderet deres bagland, stiller sig til denne her dagsorden.

Jeg forstod, at man i Venstre havde sympati for Fremskridtspartiets dagsorden. Man mente, at en dagsorden skulle være et væsentligt punkt – det var ikke sådan noget ligegyldigt, man bare stemte for eller stemte imod, man skulle virkelig tage det alvorligt, hvis det var sådan en dagsorden, der kom frem her i salen. Og jeg er da også glad for, at Venstre tager Fremskridtspartiet alvorligt, al ros til Venstre for det.

Det blev også sagt, at man skal snakke om det inden osv., og det er da klart. Men når Fremskridtspartiets folketingsgruppe virkelig i bund og grund drøfter den her sag til det sidste, om vi i det hele taget skal fremsætte en dagsorden, og konklusionen bliver, at af hensyn til borgerne derude, der er på venteliste, må vi få regeringen til at binde sig til en sådan, så må vi altså med rimelighed forlange, at man også tager hensyn til det, og at man sætter sig ned og finder ud af, hvad indholdet er i det. Når man mener, det er sympatisk, det, der står i dagsordenen, så stemmer man naturligvis for, også selv fra Venstre.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Til hr. Bruno Jerup vil jeg sige, at om vi pantsætter vores holdninger det ene eller det andet sted er vel lige slemt, men jeg har det måske bedst ved at pantsætte dem ved regeringen frem for ved Enhedslisten.

Men det, vi ønsker, er jo frie hænder til at kunne forhandle, som vi vil, og der er i den her dagsorden, som hr. Jørgen Winther også sagde, dels noget lala, og så er der noget meget detaljeret, bl.a. at man vil have mere medbestemmelse og bedre muligheder for patienten for at kunne klage. Lige nu er vi jo i gang med at se, om vi kan forbedre sagsgangene i Patientklagenævnet og sådan nogle ting, så vi synes faktisk, at den er overflødig, og det er også en af årsagerne til, at vi stemmer nej.

Jørn Jespersen (SF):

Uanset om man bryder sig om det eller ej, så er realiteten jo – og det tror jeg alle ordførere er klar over – at de beslutninger, der bliver truffet om sundhedsvæsenet i den periode, vi er inde i, naturligvis bliver truffet i forbindelse med finanslovforhandlingerne; og det kan man så beklage eller være glad for, alt efter temperament.

Det åbner selvfølgelig muligheder for nogle hovsabelutninger, som ikke er tænkt helt igennem. Her kunne man jo henvise til noget af det, Venstre fik gennemført for et par år siden i forbindelse med finanslovforhandlingerne, hvor man fik 3-måneders-garantier på ryg- og knæoperationer.

Det var en beslutning, som betød, at man blandede sig meget detaljeret i, hvordan amterne skulle tilrettelægge deres indsats på sygehuseområdet, hvor konsekvensen jo var, at amterne var nødt til at overføre ressourcer fra andre